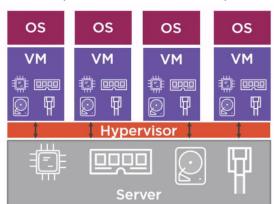
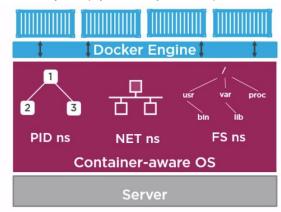
1. Motivacija

Sa pojavom virtuelnih mašina (VM), omogućeno je izbegavanje situacija gde se fizički serveri koriste na takav način da je iskoristivost resursa vrlo mala, što je u prošlosti često bio slučaj (iskoristivost resursa često bude od 10-20%). Virtuelne mašine su apstrakcija fizičkog hardvera koje omogućuju pretvaranje jednog servera u više manjih servera. Svaka VM-a uključuje punu kopiju operativnog sistema, aplikacije, biblioteke, pri čemu se ispod njih nalazi hypervisor, odnosno softver koji omogućuje kreiranje, pokretanje i izvršavanje više VM-a na jednom fizičkom računaru (type 1, postoji i type 2 hypervisor) i omogućuje deljenje fizičkih resursa (memoriju, procesor) između njih. Dakle, virtuelne mašine (virtuelni serveri) su jeftiniji od fizičkih servera, s obzirom da troše deo resursa istog. Pored manje cene, omogućuju lakše upravljanje, bolje skaliranje, konzistentno okruženje za izvršavanje aplikacija što ih čini odličnom podlogom za pružanje usluga web servisa.

Sa pojavom virtuelnih mašina "svet je postao bolje mesto", ali i dalje je bilo prostora za napredak. Ono što je negativna strana VM-a, jeste da svaka zahteva underlying OS što znači da će se deo resursa koristiti za podizanje i izvršavanje operativnog sistema. Takođe operativni sistemi uključuju potencijalni overhead u obliku dodatnih potreba za licencama, potreba za administracijom (updates, patches) itd.

Slika 1 - Virtuelne mašine vs kontejneri

Ovi nedostaci su u priču uključili kontejnere. Za razliku od virtuelnih mašina, gde svaka ima sopstveni OS i oslanja se na *hypervisor*, kontejneri se oslanjaju na **jedan** *host OS* i dele njegove funkcije kernela (takođe i *binaries*, *libraires* itd.) i samim tim su lakši (*lightweight*) i u priličnoj meri se smanjuje *overhead* koji donose VM-e. Kontejnerske tehnologije su bile prisutne duže vremena, ali nisu bile previše popularne jer je kreiranje i upravljanje kontejnerima bilo dosta kompleksno što je *Docker* nastojao i uspeo da promeni.

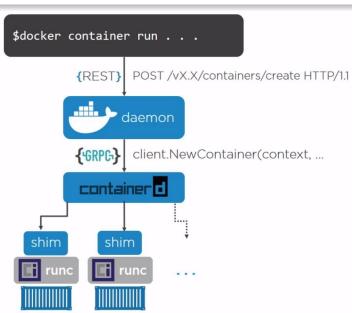
2. Šta je Docker i koje su njegove komponente?

Docker je open-source platforma koja automatizuje proces deployment-a aplikacija u softverske kontejnere. On dodaje application deployment engine na vrh virtuelized container execution enviornment-a pri čemu je dizajniran tako da omogući lagano i brzo okruženje za izvršavanje naših aplikacija kao i izuzetno lako premeštanje aplikacija iz jednog okruženja u drugo. (test -> production).

Njegove osnovne komponente su:

- 1. Docker Engine,
- 2. Docker Images,
- 3. Registries,
- 4. Docker containers.

Kada pričamo o *Docker Engine*-u, govorimo o klasičnoj klijent-server aplikaciji. *Docker* klijent nam pruža *cli* (*command line interface*) putem kojeg unosimo komande, na osnovu kojih se generišu API request-ovi koji se šalju serveru (*Docker daemon*-u) koji ih obrađuje.

Slika 2 - Arhitektura Docker engine-a

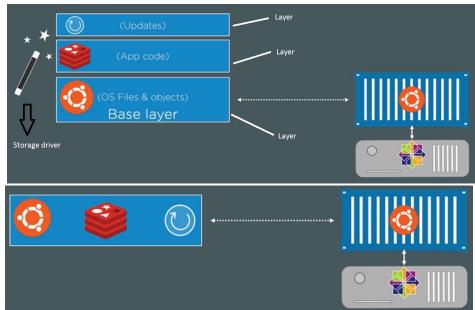
Sam *Docker daemon* je nakon refaktorisanja (zbog toga što narastao u jedan veliki monolit) ostao bez ikakvog koda koji zaista kreira i pokreće kontejnere. On se obraća putem gRPC API-a preko lokalnog linux socket-a *containerd*-u (*long running daemon*-u) koji predstavlja API "fasadu" koja omogućuje startovanje *containerd-shim-*a, odnosno roditeljskog procesa za svaki kontejner, gde *runc* (*container runtime*) vrši kreiranje kontejnera. Sloj ispod *containerd-*a vrši kompletan rad sa kernelom, odnosno koristi njegove funkcije.

lako arhitektura izgleda prilično kompleksno, ovakva podela omogućuje da se pojedine komponente bez ikakvih problema zamenjuju, a da to ne utiče na pokrenute kontejnere, što sa administratorske tačke gledišta puno olakšava stvari (npr. moguće je dosta lakše održati up-time, pošto kontejneri ne moraju da se restartuju u slučaju izmene neke komponente). Kod *Windows*-a, arhitektura izgleda malo drugačije, ali je poenta ista.

Napomena: Arhitektura na Windows operativnom sistemu izgleda malo drugačije. Za detalje, pogledati zvaničnu dokumentaciju.

3. Šta su Docker slike?

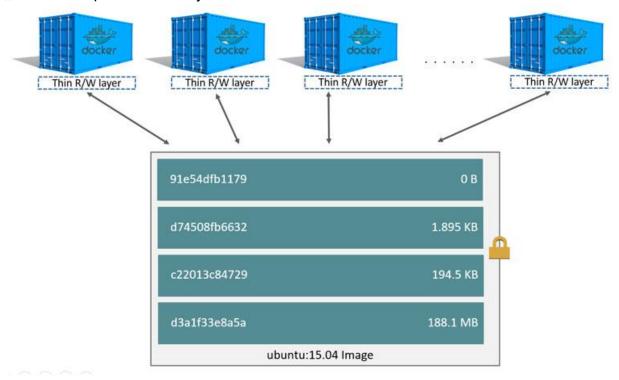
Generalno je poznat koncept slike kada je priča o virtuelnim mašinama. Za sličnu stvar se koriste i *Docker slike*, odnosno predstavljaju *build-time* konstrukt od kojih nastaju kontejneri ali se tu sličnost završava. *Docker slike* predstavljaju skup *read-only layer-*a, gde svaki sloj predstavlja različitosti u fajlsistemu u odnosu na prethodni sloj pri čemu uvek postoji jedan bazni (*base*) sloj. Upotrebom *storage driver-*a, skup svih slojeva čini *root filesystem* kontejnera, odnosno svi slojevi izgledaju kao jedan unificirani fajlsistem.

Slika 3 - Image layer-i

Svi ovi *read-only* slojevi predstavljaju "bazu" za svaki kontejner koji se pokreće, i kao što im ime kaže, ne mogu se menjati. Prilikom startovanja svakog kontejnera, *Docker mount-*uje još jedan sloj koji je *read-write* tipa i u koji se upisuju nove datoteke i sve izmene. Kod izmena, ukoliko želimo da menjamo neki fajl koji se nalazi u nekom *read-only* sloju, taj fajl će biti kopiran u *read-write* sloj, biće izmenjen i kao takav dalje

korišćen. Originalna verzija će i dalje postojati (nepromenjena), ali nalaziće se "skrivena" ispod nove verzije.

Slika 4 - Svaki kontejner dobije svoj read-write sloj

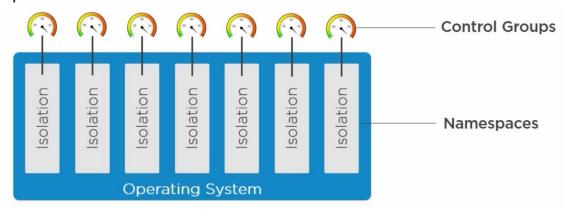
Ovakav mehanizam se zove *Copy-on-write* i delom čini *Docker* zaista moćnim. Koliko god kontejnera da kreiramo, *read-only* slojevi će uvek biti isti, tj. ostaće nepromenjeni, samo će svaki kontejner dobiti sopstveni *read-write* sloj. Na ovaj način se štedi jako puno prostora na disku, jer kada smo jednom preuzeli/kreirali sliku, koliko god kontejnera da pokrenemo, slika ostaje apsolutno nepromenjena.

4. Odakle se preuzimaju postojeće slike?

Docker čuva slike u registrima, pri čemu postoje dva tipa, odnosno javni i privatni. Javni registar kojim upravlja Docker, Inc. se zove DockerHub i na njemu svako može da napravi nalog i da tamo čuva i deli sopstvene slike. Postoje dva tipa slika, a to su oficijelne, koje žive na top nivou DockerHub namespace-a (npr. Ubuntu, Redis itd.) i neoficijelne (korisničke). Takođe je moguće napraviti privatni registar u kome se mogu čuvati slike i sve to sakriti iza firewall-a, što je ponekad neophodno za pojedine organizacije.

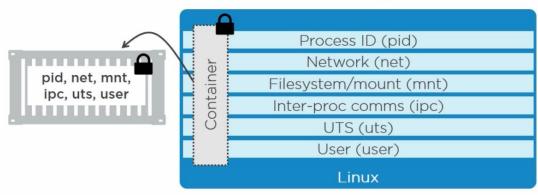
5. Šta predstavljaju kontejneri?

Kako slike predstavljaju *build-time* konstrukt, tako su kontejneri *run-time* konstrukt. Gruba analogija odnosa između slike i kontejnera se može posmatrati kao klasa i instanca te klase. Kontejneri predstavljaju *lightweight execution environment* koji omogućuju izolovanje aplikacije i njenih zavisnosti koristeći kernel *namespaces* i *cgroups* mehanizme.

Slika 5 - Kernel features

Namespaces nam omogućuju izolaciju, odnosno da podelimo naš operativni sistem na manje izolovanih virtuelnih operativnih sistema (kontejnera). Odnosno kontejneri smells-and-feels kao zasebni operativni sistemi (kao slučaj kod VM-a), samo što to nisu, jer svi dele isti kernel na host OS-u. Svaki kontejner ima sopstevni skup namepsace-a (kada pričamo o Linux-u, to su namespace-ovi sa slike 6) pri čemu je njegov pristup ograničen isključivo na taj prostor imena, odnosno svaki kontejner nije uopšte svestan postojanja drugih kontejnera.

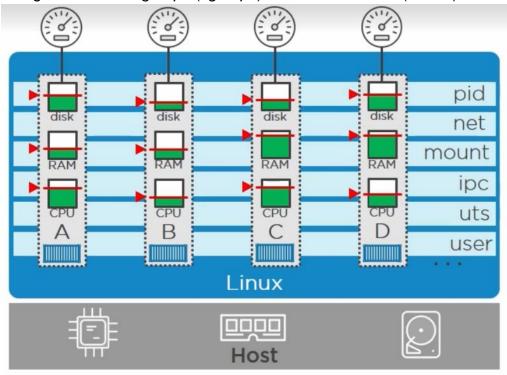

Linux namespaces

Slika 6 - Linux namespaces

Međutim, iako imamo potpunu izolaciju, to nam nije skroz dovoljno. Kao i svaki *multi-tenant* sistem, uvek postoji opasnost od *noisy neighbors*-a, odnosno neophodan nam je mehanizam kojim ćemo ograničiti upotrebu resursa host OS-a od strane svih

kontejnera kako se ne bi desilo da jedan kontejner troši mnogo više resursa od drugih. To nam omogućava *control groups* (*cgroups*) kernel mehanizam (slika 7).

Slika 7 - Linux control groups

6. Kako raditi sa kontejnerima?

Pre nego što bi mogli bilo šta da radimo sa kontejnerima, neophodno je izvršiti instalaciju *Docker CE*-a *(Community edition)*. Kompletan *guide* za instalaciju za bilo koji operativni sistem (u primerima će biti korišćen Ubuntu) postoji u zvaničnoj dokumentaciji na sledećem linku: https://docs.docker.com/install/linux/docker-ce/ubuntu/.

Nakon instalacije, neophodno je proveriti da li je sve kako treba. U terminalu otkucati komandu: sudo docker info.

Napomena: Ukoliko ne želite da izvršavate Docker naredbe sa povišenim privilegijama (da kucate sudo), onda je neophodno nakon instalacije ispratiti par koraka ispisanih u dokumentaciji: https://docs.docker.com/install/linux/linux-postinstall/.

```
File Edit View Search Terminal Help

Stefan@stefan_MS-7817 > sudo docker info

[sudo] password for stefan:

Containers: 4

Running: 0

Paused: 0

Stopped: 4

Images: 5

Server Version: 18.09.2

Storage Driver: overlay2

Backing Filesystem: extfs

Supports d_type: true

Native Overlay Diff: true

Logging Driver: json-file

Cgroup Driver: cgroupfs

Plugins:

Volume: local

Network: bridge host macvlan null overlay

Log: awslogs fluentd gcplogs gelf journald json-file local logentries splunk syslog

Swarm: inactive

Runtimes: runc

Default Runtime: runc

Init Binary: docker-init

containerd version: 9754871865f7fe2f4e74d43e2fc7ccd237edcbce

runc version: 0e8266bf2fcf9519a651b04ae54c967b9ab86ec

init version: fec3683
```

Rezultat naredbe jesu informacije o broju kontejnera, broju slika, *storage driver*-u i ostalim bazičnim konfiguracijama.

Ukoliko želimo da pokrenemo neki kontejner, kucamo komandu: docker run naziv_slike. U konkretnom slučaju otkucaćemo: docker run -i -t ubuntu /bin/bash.

```
root@739a84e7e100:/

File Edit View Search Terminal Help

stefan@stefan—MS—7817 > docker run -i -t ubuntu /bin/bash

Unable to find image 'ubuntu:latest' locally
latest: Pulling from library/ubuntu
6abc03819f3e: Pull complete
05731e63f211: Pull complete
0bd67c50d6be: Pull complete
Digest: sha256:f08638ec7ddc90065187e7eabdfac3c96e5ff0f6b2f1762cf31a4f49b53000a5

Status: Downloaded newer image for ubuntu:latest
root@739a84e7e100:/#
```

Dakle šta se najpre dogodilo? Docker nije uspeo da pronađe sliku sa datim nazivom na lokalnom računaru, pa se obratio javnom registru (*DockerHub-*u) i krenuo da povlači poslednju *stable* verziju (označena tagom *latest*) slike. Rekli smo da se slike sastoje iz više *layer-*a, pa je preuzeo svaki sloj (linije koje se završavaju sa *Pull complete*). Nakon preuzimanja, pokrenuo je nov kontejner. Ovde smo dodali i dva flega prilikom pokretanja komande. Fleg -i i -t. Prvi naglašava da je neophodno održati

standard input (STDIN), dok drugi fleg dodeljuje pseudo terminal (terminal koji ima funkcije kao i pravi fizički terminal). Nakon naziva slike, zadali smo i komandu koja je pokrenula *Linux shell* pri čemu nam se pokretanje kontejnera prikazuje kao na slici. Kada pokrenemo top komandu unutar kontejnera, vidimo da je to jedini proces koji je zapravo pokrenut u našem kontejneru.

```
root@739
File Edit View Search Terminal Help
top - 09:31:54 up 1:46, 0 users, load average: 0.24, 0.27, 0.26
                                               0 stopped,
        2 total,
6Cpu(s): 4.9 us,
                  1.0 sy, 0.0 ni, 94.1 id, 0.0 wa, 0.0 hi, 0.0 si, 0.0 st
(iB Mem : 16369116 total, 9501912 free, 3551952 used, 3315252 buff/cache
(iB Swap: 7999484 total, 7999484 free,
                                                0 used. 12421752 avail Mem
 PID USER
                          VIRT
                                  RES
                                         SHR S
                                                %CPU %MEM
                                                              TIME+ COMMAND
               PR
                         18508
                                                            0:00.03 bash
   1 root
                                                 0.0
                                                      0.0
  10 root
               20
                         36616
                                 3232
                                        2792 R
                                                 0.0 0.0
                                                            0:00.00 top
```

Sa komandom *exit* napuštamo kontejner i vraćamo se na glavni terminal. Ono što je bitno razumeti je da smo sa ovom komandom ugasili glavni proces kontejnera i samim tim smo ugasili i kontejner.

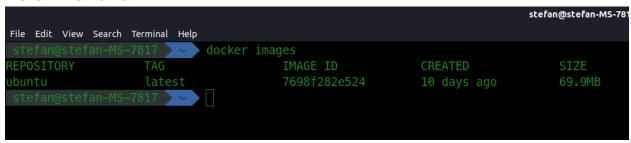
Sa komandom docker ps smo zatražili izlistavanje svih pokrenutih kontejnera.

S obzirom da smo sa *exit* ugasili glavni proces našeg kontejnera (samim tim i njega), prilikom izvršenja gorepomenute komande neće biti izlistane informacije o kontejneru. Dodavanjem flega -a, izlistavamo i pokrenute i zaustavljene kontejnere, dok sa flegom -l izlistavamo informacije o poslednjem kontejneru koji je bio pokrenut, bez obzira da li je i dalje pokrenut ili je zaustavljen. Sa flegom -n x slična priča kao i sa -l, s tim što ovde eksplicitno naglašavamo za koliko kontejnera želimo da vidimo informacije. Konkretne stvari koje nam se prikazuju jesu:

- 1. ID Identifikator kontejnera.
- IMAGE Slika od koje je kreiran kontejner.
- COMMAND izvršena komanda.
- 4. STATUS Status našeg kontejnera (koliko je dugo pokrenut/ugašen).
- PORTS Izloženi portovi.
- 6. NAMES Naziv kontejnera (Ako nije eksplicitno zadat putem flega, biće generisano ime).

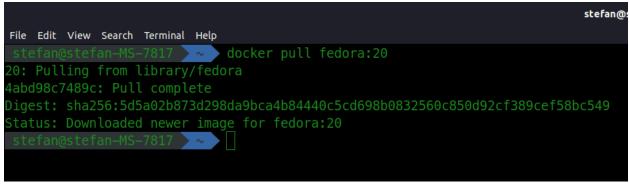
Sa komandom docker images izlistavamo informacije o svim preuzetim i kreiranim slikama.

Informacije koje nam se prikazuju su:

- 1. REPOSITORY Repozitorijum sa koje je slika preuzeta.
- 2. TAG Oznaka, koja najčešće ima za ulogu da prikaže verziju slike (npr. za *Ubuntu* je to 18.04/18.10 itd.). Ukoliko ne naglasimo koji tag želimo, biće preuzeta poslednja *stable* verzija slike.
- 3. IMAGE ID Identifikator slike.
- 4. CREATED Kada je slika kreirana.
- 5. SIZE Veličina slike.

Sa komandom docker run smo istovremeno preuzeli sliku i odmah pokrenuli kontejner od nje. Možemo izvršiti i samo preuzimanje slike bez naknadnog pokretanja putem komande docker pull naziv_slike:tag.

U konkretnom slučaju, preuzeli smo Fedora sliku gde smo sa tagom nazačili verziju 20.

Neke od vrlo korisnih komandi:

- docker rm naziv_kontejnera (dodatno fleg -f za brisanje kontejnera koji je pokrenut. Umesto naziva se može koristiti i id).
- 2. docker start naziv_kontejnera (pokretanje kontejnera sa zadatim nazivom, može se koristiti i id).
- docker stop naziv_kontejnera (zaustavljanje kontejnera sa zadatim nazivom, može se koristiti i id).
- 4. docker exec (omogućuje izvršavanje komandi unutar kontejnera).

5. docker rmi naziv_slike (omogućuje brisanje slike po nazivu).

Postoji naravno još komandi i puno dodatnih flegova za svaku komandu i dodatne informacije o svakoj se mogu naći u odličnoj zvaničnoj dokumentaciji: https://docs.docker.com/engine/reference/commandline/docker/

7. Kako kreirati sopstvene slike?

Videli smo kako da pokrenemo kontejnere na osnovu već postojećih slika, ali ono što nas konkretno interesuje je kako da kreiramo sopstvene slike i da pomoću njih pokrenemo naše kontejnere u kojima će se izvršavati neki konkretan mikroservis (u primeru neka *Spring-Boot* aplikacija).

Za potrebe kreiranja naše slike, neophodno je da kreiramo *Dockerfile* (sa tim nazivom), odnosno tekstualnu datoteku (najbolja praksa je da se ona nalazi u root direktorijumu projekta) koja koristi bazični *DSL* sa instrukcijama za kreiranje slika. Kada kreiramo taj fajl, komandom docker image build ćemo kreirati našu sliku izvršavanjem instrukcija koje smo napisali i zatim ćemo od te slike startovati kontejner.

Format je relativno jednostavan:

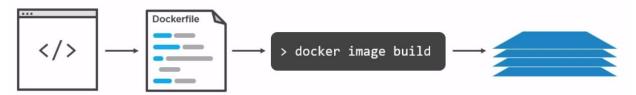
Comment
INSTRUCTION arguments

Instrukcije koje postoje su:

- 1. FROM Pomoću ove instrukcije definišemo koja je bazna slika za predstojeće instrukcije koje će biti izvršene. Svaki fajl **mora** početi FROM instrukcijom, s tim što je moguće imati više FROM instrukcija u istom *Dockerfile-u*. Bazična slika bi trebala da bude oficijelna i po potrebi sa *latest* tagom, jer su te slike proverene.
- 2. ADD Ova instrukcija kopira fajlove sa zadate destinacije u fajlsistem slike na odredišnoj destinaciji (biće dodat novi sloj u slici).
- 3. RUN Omogućuje izvršavanje komande, pri čemu će rezultat biti novi sloj (*layer*) u samoj slici.
- 4. COPY Slično kao i ADD instrukcija, s tim što ADD omogućuje da source bude i *URL*, dok COPY zahteva fizičku putanju na disku (biće dodat novi sloj u slici).
- WORKDIR Postavlja putanju odakle će pojedine komande biti izvršene.
- 6. **EXPOSE** Definišemo port kako bi mogli da odradimo mapiranje portova da bi kontejneri mogli da komuniciraju sa spoljašnjim svetom.
- 7. ENTRYPOINT Postavljamo *executable* koji će biti pokrenut sa pokretanjem kontejnera.
- 8. ENV Podešavanje *environment* varijabli.
- 9. MAINTAINER Podešavanje punog imena i prezimena, kao i *email-a* kreatora slike.

Postoji još instrukcija koje se mogu definisati u *Dockerfile*-u, i više informacija o njima kao i o formatu argumenata instrukcija možete naći u zvaničnoj dokumentaciji: https://docs.docker.com/engine/reference/builder/.

Dakle tok koji treba ispoštovati je pisanje koda, pa kad s tim završimo, kreiramo *Dockerfile*, pokrećemo docker image build kako bi kreirali sliku, i zatim startujemo kontejner na osnovu slike koju smo kreirali.

Kreiranja *Dockerfile*-a i *build*-ovanje slike biće ilustrovano na *containerized-discovery Spring-boot* aplikaciji iz materijala. Konkretna aplikacija predstavlja *Eureka service registry* koji nam u mikroservis arhitekturi omogućava *load-balancing* bez hardkodiranja hostova i portova.

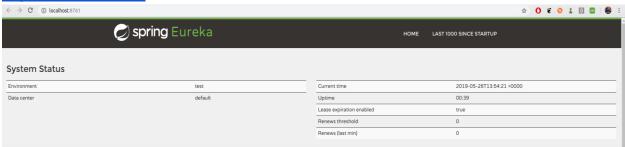
U samom *Dockerfile*-u definisali smo 5 instrukcija:

- 1. Sa prvom instrukcijom smo rekli šta je bazna slika. U ovom slučaju smo izabrali neoficijelnu sliku (za ozbiljne projekte uvek korisniti oficijelne slike) koja se oslanja na *Alpine-linux* (*ultralightweight*) koji dolazi sa instaliranim *jdk*-om.
- 2. Sa drugom instrukcijom smo zadali metapodatke koje se odnose na kreatora i održavaoca slike.
- 3. ADD instrukcija vrši kopiranje .jar fajla i njegovo preimenovanje.
- 4. Sa ENTRYPOINT instrukcijom navodimo šta će biti *executable* i šta će biti pokrenuto sa samim pokretanjem kontejnera.
- 5. I *expose*-ujemo još port na kom aplikacija sluša unutar kontejnera.

Kada smo kreirali *Dockerfile*, pozicioniramo se u korenski direktorijum konkretne aplikacije i izvršimo komandu docker image build -t discovery-service .. Sa flegom -t definišemo naziv naše slike (potencijalno možemo dodati i tag, ali ako ga ne dodamo, biće *latest*) i sa tačkom . definišemo šta je *build context*, odnosno lokaciju našeg izvornog koda. Ako smo pozicionirani u korenskom direktorijumu aplikacije, onda je lokacija tekući direktorijum. Rezultat izvršavanja komande je prikazan u pratećoj slici.

Ukoliko ukucamo komandu docker images, kreirana slika će nam biti prikazana kao i sve ostale preuzete slike.

Ostalo nam je još da pokrenemo kontejner, što činimo sa sledećom komandom: docker run --detach -p 8761:8761 discovery-service:latest. Sa --detach flegom kažemo da se kontejner izvršava u pozadini, bez da imamo bilo kakav prikaz i ispis u našem terminalu. Sa -p flegom kažemo da mapiramo port iz kontejnera na port na hostu. Ukoliko je sve prošlo kako treba, aplikacija bi trebala da bude dostupna na http://localhost:8761.

U zavisnosti od potrebe, nekad je neophodno kreirati više *Dockerfile*-a, odnosno više slika za različite faze razvoja aplikacije. Jedna varijanta jeste da svaki *Dockerfile* se nalazi u zasebnom direktorijumu. Drugi način jeste zadavanje drugačijeg imena/ekstenzije. Primer *Dockerfile.dev*, *Dockerfile.test* itd. Voditi računa prilikom *build*-a, da ne bi došlo do konkretnih problema, odnosno iskoristiti fleg -f/-file i zadati naziv konkretnog *Dockerfile*-a.

8. Šta raditi sa ostalim mikroservisima?

U prethodnom poglavlju je objašnjeno kako kreirati sopstvenu sliku i kako od nje kreirati kontejner. Međutim, postavlja se pitanje šta raditi ukoliko imamo više aplikacija, od kojih je neke neophodno pokrenuti u više instanci (kontejnera), koji moraju da komuniciraju međusobno. Tada posao pojedinačnog kreiranja slika i pokretanja kontejnera nije baš najidealniji. Zato se koristi alat *docker-compose* koji nam značajno olakšava stvari po tom pitanju. Omogućuje nam pokretanje i zaustavljanje *stack-*a aplikacija, kao i zejdnički ispis logova svih aplikacija na jedan pseudo terminal.

Sve što je neophodno jeste da instaliramo alat (uputstvo dostupno u dokumentaciji https://docs.docker.com/compose/install/) i da kreiramo fajl pod nazivom docker-compose.yaml. Na slici je prikazan deo primera fajla iz materijala.

```
docker-compose.yml
      version:
      services:
       discovery:
         image: service-discovery
          container_name: service-discovery
         build:
           context: ./containerized-discovery
           dockerfile: Dockerfile
          ports:
        gateway:
          image: service-gateway
          container_name: service-gateway
           context: ./containerized-gateway
           dockerfile: Dockerfile
          ports:
          depends_on:
           - discovery
          links:
            - discovery:discovery
```

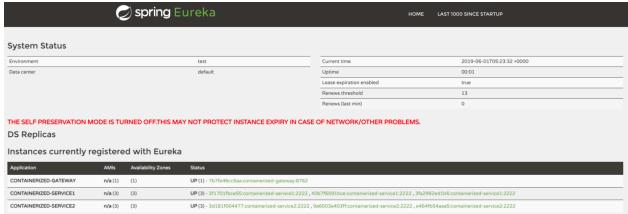
U .yaml fajlu za konkretan primer je definisano više direktiva:

- 1. version Ovde naglašavamo koju verziju formata želimo da koristimo. Ovo polje je uvek neophodno i dovoljno je navesti verziju 3 (poslednja verzija formata).
- 2. services U ovoj sekciji se definiše niz objekata gde svaki predstavlja servis, odnosno kontejner i takođe ova sekcija je obavezna. Dalje unutar servisa definišemo:
 - 1. image Ova direktiva govori kako da se nazove slika nakon što se kreira.
 - 2. container-name Dodeljujemo naziv kontejneru koji će biti pokrenut.
 - 3. build Ova direktiva ako je definisana, govori da je neophodno kreirati slike pri čemu se definišu build-context, odnosno putanja na kojoj se nalazi Dockerfile i dockerfile, odnosno setuje se alternativni naziv za Dockerfile.
 - 4. ports Vrši se mapiranje portova.
 - 5. depends_on Govori prilikom pokretanja servisa koje su zavisnosti između njih, odnosno koji servisi moraju biti pokrenuti pre nego što se pokrene konkretan servis.

Za dodatne direktive i njihove vrednosti možete pogledati u zvaničnoj dokumentaciji https://docs.docker.com/compose/.

Kada smo kreirali *docker-compose.yaml*, pozicioniramo se na putanju fajla i pozovemo naredbu: docker-compose up --build --scale service1=3 --scale service2=3

Sa ovim pokrećemo sve naše servise (kontejnere), pri čemu smo eksplicitno naglasili da service1 želimo da pokrenemo u 3 instanci, gde će svih 3 biti registrovano u Eureka servisu (isto i za service2).

Rezultat izvršavanja *docker-compose* naredbe nam je u pseudo terminalu spojio logove sa svih pokrenutih servisa.

```
### CMT View Surch Tennion Help

Service-discovery | 2010-06-01 05:23:19.717 | THO 1 --- | Inio-8761-exec-1] c.n.e.registry.AbstractInstanceRegistry : Registered instance CONTAINERIZED-SERVICEZ/e464fb5 fasa5sonialmerized-envice2:2222 with status UP (replication-false)

Service-2 | 2010-06-01 05:23:19.722 | INFO 1 --- | Info-8761-exec-1] c.n.e.registry.AbstractInstanceRegistry : Registered instance CONTAINERIZED-SERVICEZ/e464fb54aaa5:con | Info-8761-exec-1] con.netflix.discovery.DiscoveryClient : DiscoveryClient_CONTAINERIZED-SERVICEZ/e464fb54aaa5:con | Info-8761-exec-1] | 2019-06-01 05:23:19.722 | INFO 1 --- | main| o.s.b.N.embedded.tomcat.TomcatWebServer : Tomcat started on port(s): 2222 (http) with context pat | Info-8761-exec-1] | 2019-06-01 05:23:19.722 | INFO 1 --- | main| o.s.b.N.embedded.tomcat.TomcatWebServer : Tomcat started on port(s): 2222 (http) with context pat | Info-8761-exec-1] | 2019-06-01 05:23:19.723 | INFO 1 --- | main| o.s.b.N.embedded.tomcat.TomcatWebServer : Tomcat started on port(s): 2222 (http) with context pat | Info-8761-exec-1] | 2019-06-01 05:23:19.723 | INFO 1 --- | main| o.s.b.N.embedded.tomcat.TomcatWebServer : Tomcat started on port(s): 2222 (http) with context pat | Info-8761-exec-1] | 2019-06-01 05:23:19.727 | INFO 1 --- | Info-8761-exec-1] | Info-8761-exec-1] | 2019-06-01 05:23:19.727 | INFO 1 --- | IfreshExecutor-0| con.netflix.discovery.DiscoveryClient : Single via registry refresh property : null | Info-8761-exec-1] | 2019-06-01 05:23:22.217 | INFO 1 --- | IfreshExecutor-0| con.netflix.discovery.DiscoveryClient : Replication is null : false | Info-8761-exec-1] | 2019-06-01 05:23:22.217 | INFO 1 --- | IfreshExecutor-0| con.netflix.discovery.DiscoveryClient : Replication is null : false | Info-8761-exec-1] | 2019-06-01 05:23:22.22.35 | INFO 1 --- | IfreshExecutor-0| con.netflix.discovery.DiscoveryClient : Replication version is -1: true | Info-8761-exec-1] | 2019-06-01 05:23:22.23.35 | INFO 1 --- | IfreshExecutor-0| con.netflix.discovery.DiscoveryClient : Splication version
```

Ukoliko budemo gađali *service1_X* (http://localhost:8762/service1/api/service1/hello) kroz *gateway*, prilikom svakog gađanja zahtev će otići skroz drugoj instanci, odnosno *load-balancer* (*Ribbon*) će zahteve prosleđivati naizmenično pokrenutim instacama, a za adrese gde se same instance nalaze, *gateway* će kontaktirati Eureka servis i dobiti realne adrese na kojima su te instance pokrenute.

9. Docker volumes?

U poglavlju u kome su opisivane slike, bilo je reči o *read-only* slojevima i *read-write* sloju koji se *mount-*uje iznad prethodnih slojeva za svaki kontejner koji je pokrenut. Sve promene i sav sadržaj se upisuju u taj sloj. Problem sa tim jeste da kada se kontejner prekine (što je operacija koju ćete često raditi), promene će biti potpuno izgubljene.

Zato je *Docker* uveo nov koncept pod nazivom *volumes*. Da bi mogli da čuvamo konkretan sadržaj (*persist*), i po potrebi ga delimo između različitih kontejnera, kreiramo poseban *volume* koji je prosto rečeno, ništa drugo do skup direktorijuma/fajlova koji se nalaze izvan *default*-nog *UFS*-a i koji naravno postoje kao direktorijumi/fajlovi na host fajlsistemu.

Kreiranje *volume*-a je moguće odraditi sa komandom docker volume create naziv. *Mount*-ovanje se radi prilikom pokretanja sa flegom --volume ili -v. Primer: docker run -i -t -v primer1:/nekiPodaci ubuntu /bin/bash. Dakle najobičnija komanda (koju smo

već videli), proširena flegom -v gde smo zadali naziv *volume*-a i gde će biti izvršeno *mount*-ovanje u okviru samog kontejnera.

```
primer1
stefan@stefan-MS-7817 docker volume create primer1
primer1
stefan@stefan-MS-7817 docker run -i -t -v primer1:/nekiPodaci ubuntu /bin/bash
root@114d6d9edbc4:/# ls
bin boot dev etc home lib lib64 media mnt nekiPodaci opt proc root run sbin srv sys tmp usr var
root@114d6d9edbc4:/mekiPodaci# touch NekiFajl.txt
root@114d6d9edbc4:/nekiPodaci# touch NekiFajl.txt
root@114d6d9edbc4:/nekiPodaci# exit
exit
stefan@stefan-MS-7817 docker run -i -t -v primer1:/nekiPodaci ubuntu /bin/bash
root@36646f39e61d:/# ls
bin boot dev etc home lib lib64 media mnt nekiPodaci opt proc root run sbin srv sys tmp usr var
root@36646f39e61d:/# cd nekiPodaci/
root@36646f39e61d:/nekiPodaci# ls
NekiFajl.txt
root@36646f39e61d:/nekiPodaci# [
```

Na slici je prikazano najpre kreiranje *volume*-a, a zatim je pokrenut kontejner kome smo *mount*-ovali prethodno kreirani *volume* na putanji *nekiPodaci*. U okviru prvog kontejnera smo i kreirali običan tekstualni fajl. Zatim smo izvršili *exit* (ugasili glavni proces */bin/bash* i samim tim i ugasili kontejner) i pokrenuli nov kontejner kome smo takođe *mount*-ovali isti *volume* na istoj putanji (apsolutno ne mora biti ista) i kada smo ušli u sam folder, datoteka koju smo prethodno kreirali iz totalno drugog kontejnera i dalje postoji.